

Pokladnice pohádek

Alena Peisertová

Pokladnice pohádek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Peisertová
Pokladnice pohádek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Alena Peisertová

Pokladnice pohádek

Edika
Brno
2018

Obsah

O dvanácti měsíčkách (slovenská podle B. Němcové)	5
Princezna na hrášku (dánská podle H. Ch. Andersena)	12
Domku, domečku, kdo v tobě bydlí? (ruská podle M. Bulatova)	14
Pták Ohnivák a liška Ryška (česká podle K. J. Erbena)	18
O třech přadlenách (německá podle bratří Grimmů)	34
Kocour v botách (francouzská podle Ch. Perraulta)	41
Ošklivé kačátko (dánská podle H. Ch. Andersena)	47
Tři prasátka (anglická podle J. Jacobse)	53
Otesánek (česká podle K. J. Erbena)	56
Obušku, z pytle ven! (polská podle K. J. Erbena)	61
Lod, která plula po vodě i po zemi (italská podle I. Calvina)	64
Žabka carevna (ruská podle M. Bulatova)	70

O dvanácti měsíčkách

Byla jednou jedna matka a ta měla dvě dcery: vlastní Holenu a nevlastní Marušku. Vlastní dceru by na rukou nosila, ale nevlastní nemohla vystát, a to jen proto, že Maruška byla hezčí než její Holena.

Holena se celé dny jen fintila a parádila, od ničeho k ničemu chodila. Maruška musela zastat všechnu práci. Uklízela a vařila, prala a šila, trávu nosila, krávu dojila.

Macecha Marušku pozoruje a myslí si: Nač ji mám živit? Přijdou mládenci na námluvy a všichni budou chtít jen hezkou Marušku. Holena zůstane na ocet. Maruška musí z domu.

Macecha se poradila s Holenou a na co vám ty dvě nepřišly! Jednoho dne uprostřed kruté zimy povídá Holena sestře: „Běž, Maruško, do lesa a natrhej mi fialky. Chci si k nim přivonět.“

„Ale sestřičko, co tě to napadlo?“ povídá Maruška. „Kdo to kdy viděl, aby pod sněhem rostly fialky?“

„Ty mi budeš odmítovat, ty ničemnice?“ okřikla ji Holena. „Ať už tě tu nevidím. A bez fialek se nevracej!“

Macecha vystrčila ubohou Marušku z domu a zabouchla za ní dveře. Se slzami v očích se Maruška vydala do lesa. Sněhu bylo po kolena a nikde ani živáčka. Maruška bloudila lesem. Sužoval ji hlad a třásla se zimou. Vtom v dálce zahlédla nějaké světélko.

Maruška se pustila za tím světélkem, až došla na kopec, kde hořel velký oheň. Kolem ohniště sedělo na kamenech dvanáct postav: tři starci, tři mladší muži, tři ještě mladší a tři mladíci. Bylo to dvanáct měsíčků.

„Dobří lidé, dovoluňte mi, abych se ohřála u vašeho ohně,“ poprosila Maruška. „Jsem mrazem celá zkřehlá.“

Měsíc Leden, který seděl na nejvyšším kameni a v ruce držel kyj, přikývl na souhlas.

„Mrzne, jen praští. Co hledáš v lese, děvenko?“

„Poslali mě pro fialky,“ povídá Maruška.

„Teď není čas chodit na fialky. Všude je plno sněhu,“ řekl Leden.

„Vždyť já vím. Ale sestra Holena a macecha mi rozkázaly, abych přinesla fialky. Bez nich se nesmím vrátit. Nemohli byste mi, strýčkové, poradit, kde bych je mohla najít?“

Leden vstal ze svého kamene, přistoupil k nejmladšímu bratrovi a podal mu kyj.

„Bratříčku Březne, zasedni na moje místo.“

Měsíc Březen si sedl na nejvyšší kámen a zatočil kyjem nad vastrou. Oheň vyšlehl do výšky a sníh začal tát. Stromy začaly pučet a pod nimi se zazelenala tráva. V trávě se objevila první kvítka. Bylo jaro. Mezi křovím rozkvetly fialky.

„Natrhej si fialky, Maruško, rychle!“ pobízel ji Březen.

Maruška honem natrhala kytičku fialek, pěkně měsíčkům poděkovala a spěchala domů.

Holena s macechou se podivily, když viděly, že se Maruška vrací. Otevřely dveře a čerstvé fialky zavoněly po celém domě.

„Kdes je natrhala?“ zeptala se Holena zlostně.

„Vysoko v lese rostou pod keři. Je jich tam dost a dost.“

Holena jí vytrhla kytičku z ruky a připjala si ji k pasu.

Druhý den seděla Holena za pecí a najednou povídá: „Běž, Maruško, do lesa a přines mi jahody. Dostala jsem na ně chuť.“

„Ale sestřičko, co tě to napadlo? Kdo to kdy viděl, aby pod sněhem rostly jahody?“

„Jen neodmlouvej a běž! A bez jahod se domů nevracej!“

Macecha vystrčila Marušku do zimy a zabouchla za ní dveře.

S pláčem na krajíčku se Maruška pustila do lesa. Sněhu bylo po kolena a nikde ani živáčka. Co měla chuděra dělat? Vyšla se po svých vlastních stopách, až znovu došla ke dvanácti měsíčkům.

„Dobří lidé, dovoďte mi, ať se u vás ohřeju,“ poprosila. „Celá se zimou třesu.“

Leden přikývl a zeptal se: „A pročpak jsi zase přišla? Co tu hledáš?“

„Poslali mě pro jahody.“

„Ale vždyť je zima a jahody pod sněhem nerostou.“

„Já vím,“ odpověděla Maruška. „Ale sestra Holena a macecha mi rozkázaly, abych je přinesla. Bez jahod se nesmím vrátit. Poradte mi, strýčkové, kde bych mohla najít jahody.“

Měsíc Leden vstal ze svého vysokého kamene, přistoupil k měsíčku, který seděl naproti, podal mu kyj a řekl:

„Bratříčku Červne, sedni si na moje místo.“

Měsíc Červen se posadil na nejvyšší kámen a zatočil kyjem nad ohništěm. Plameny vyšlehly do výšky a sníh roztál. Stromy se obalily listím. Ptáčci se rozezpívali a všude bylo plno květů. Bylo léto.

Pod keři se objevily bílé květy a ty se před očima měnily v červené jahody.

„Rychle sbírej, Maruško. Pospěš si!“ pobízel ji Červen.

Maruška se zaradovala a natrhala plnou zástěrku jahod. Pěkně měsíčkům poděkovala a utíkala domů.

Holena s macechou se divily, když viděly, že se Maruška vrací. Otevřely jí a čerstvé jahody provoněly celý dům.

„Kdes je nasbírala?“ ptala se nasupená Holena.

„Tam vysoko v horách rostou. Je jich tam dost a dost,“ odpověděla Maruška.

Holena vzala jahody a pustila se do nich. Rozdělila se s matkou, ale Marušce nedaly ani jedinou.

A třetí den se znovu ozvala Holena: „Běž do lesa, Maruško, a přines mi červená jablíčka. Chci si na nich pochutnat.“

„Ale sestřičko, co tě to napadlo? Kdo to kdy viděl, aby v zimě rostla jablíčka?“

„Jen neodmlouvej a běž. A bez červených jablíček mi nechod na oči!“

Macecha vystrčila Marušku ven a přibouchla za ní dveře.

S pláčem Maruška vešla do lesa. Sněhu bylo pořád po kolena a nikde ani živáčka. Co teď? Maruška se vydala po vlastních stopách a za chvíli byla u měsíčků.

„Dobří lidé, dovolte mi, ať se ohřeju u vašeho ohně,“ poprosila Maruška. „Třesu se zimou.“

Leden pokývl hlavou a zeptal se: „Proč jsi tentokrát přišla, děvenko?“

„Poslali mě pro jablka,“ odpověděla Maruška.

„Jablka ve sněhu nezrají,“ povídá Leden.

„Ale vždyť já vím,“ bránila se Maruška. „To sestra Holena a macecha mě poslaly pro jablka. Bez nich prý se nemám vracet. Nepomohli byste mi, strýčkové, ještě jednou?“

Leden vstal ze svého místa, přistoupil k jednomu ze starších měsíčků, podal mu kyj a řekl:

„Bratříčku Říjne, zasedni na mé místo.“

Měsíc Říjen se posadil na nejvyšší kámen a zatočil kyjem nad ohněm. Plameny vysoko vyšlehly a sníh se rázem ztratil. Listí na stromech jak vyrašilo, hned žloutlo a pomalu opadávalo. Byl podzim. Maruška se dívala do korun stromů. Podívejme, říkala si, tamhle je jabloň a na jejích větvích se červenají jablíčka.

„Zatřes jabloní, Maruško, rychle,“ pobízel ji Říjen.

Maruška zatřásla stromem, spadlo jedno jablíčko, zatřásla podruhé a spadlo druhé.

„Vezmi si je a pospíchej domů!“

Maruška sebrala jablíčka, pěkně měsíčkům poděkovala a utíkala domů.

Holena s macechou se divily, když viděly, že se Maruška zase vrací. Otevřely jí a ona jim podala dvě jablíčka.

„Kdes je natrhala?“ ptala se Holena.

„Vysoko v lese rostou a je jich tam dost a dost,“ povídá Maruška.

„Ach ty ničemnice, proč jsi jich nepřinesla víc? Že tys je cestou snědla,“ osopila se na ni Holena.

„Kdepak, sestřičko, nic jsem nesnědla. Když jsem zatřásla jabloní poprvé, spadlo jedno jablíčko. Když jsem zatřásla podruhé, spadlo druhé. A víckrát mi třást nedovolili. Říkali, že už mám jít domů.“

Holena dala jedno jablíčko matce a do druhého se pustila sama. To byla dobrotá! V životě tak dobré jablíčko nejedla.

„Dejte mi, matko, kožíšek, půjdu do lesa. Natřesu si jablek, kolik budu chtít, i kdyby je třeba čerti hlídali.“

„Kam bys sama chodila,“ povídá macecha. „Půjdu s tebou.“ Zabalily se do kožichů a šátků a vydaly se do lesa. Po Maruščiných stopách se dostaly až ke dvanácti měsíčkům.

Přišly k ohni. Ani si měsíčků nevšimly, a už si hřály ruce nad plameny.

„Proč jste přišly? Co tu hledáte?“ zeptal se zachmuřený Leden.

„Co je ti do toho, dědku prašivá!“ odsekla Holena.

Ohřály se u ohně a pak se vydaly dál do lesa, jako by tam už na ně červená jablíčka čekala.

Leden se zle zamračil a zatočil kyjem nad ohněm. Plameny zeslábly a nebe se zatáhlo těžkými mraky. Zadul ledový vítr a začal se sypat sníh. Holena s macechou neviděly ani na krok. Údy jim křehly, kolena se podlamovala. Nakonec klesly do závěje.

Maruška doma přichystala oběd, podojila krávu, ale Holena s macechou nikde.

„Kde jsou tak dlouho?“ trápila se Maruška, když si večer sedla ke kolovrátku.

Druhý den čekala se snídání i s obědem, ale Holeny a macechy už se nedočkala. Obě tam v tom lese zmrzly.

Marušce zůstala chaloupka, kravička, zahrádka i pole a louka. Než přišlo jaro, našel se i hospodář. K Marušce se přiženil hodný mládenec. Žili spolu šťastně a spokojeně.

Princezna na hrášku

Byl jednou princ a ten si chtěl najít nevěstu. Ale měla to být opravdová princezna. Jinou za ženu nechtěl. Procestoval celý svět křížem krážem, aby takovou princeznu našel, ale pokaždé se přihodilo něco, co jeho záměr zhatilo. Hezkých děvčat bylo sice všude dost, ale zdali jsou to opravdové princezny, nemohl nikdy zjistit.

A tak se vrátil domů s nepořízenou.

Jednoho večera byl strašný nečas; hřmělo a blýskalo se, přšelo, jen se lilo. Vtom někdo zaklepal na zámeckou bránu a starý král šel otevřít.

Venku stála princezna. Ale jak vypadala od toho deště a nečasu! Voda jí crčela z vlasů, čvachtala jí v botách, celá byla urosaná. Tvrdila však, že je opravdová princezna.

No to se uvidí! pomyslila si stará královna. Ale neřekla nic, šla do ložnice, rozestlala a na samé dno postele položila hrachové zrnko. Pak vzala dvacet žíněných matrací, položila je na to zrnko a navrch dala ještě dvacet prachových peřin.

Na nich měla princezna v noci ležet.

Ráno se jí ptali, jak se jí spalo.

„Ó, tuze špatně!“ řekla princezna. „Nezamhouřila jsem téměř po celou noc oka! Bůh ví, co to v té posteli bylo. Ležela jsem na něčem tvrdém, až jsem po celém těle samá boule a modřina! Bylo to opravdu strašné!“

A tak poznali, že je to opravdová princezna, když pod dvaceti žíněnými matracemi a dvaceti prachovými peřinami ucítila hrachové zrnko. To se nemůže podařit nikomu jinému než skutečné princezně.